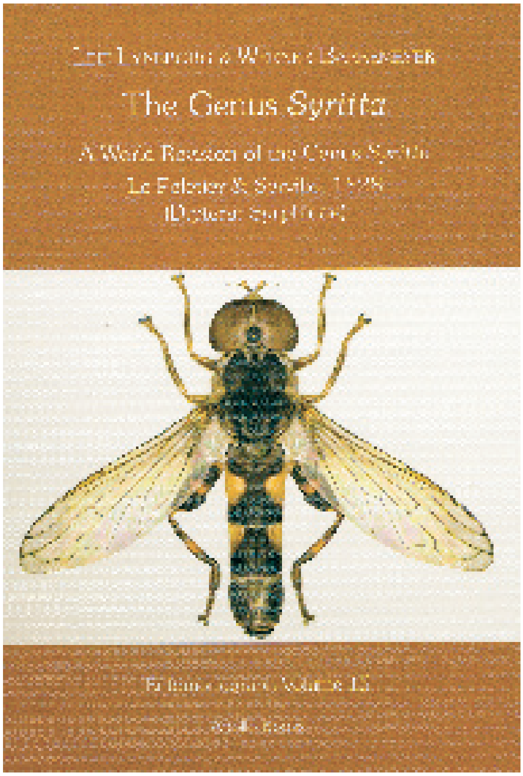
Syritta visar vägen

Lyneborg, Leif & Werner Barkemeyer 2005. The Genus *Syritta*. A World revision ot the Genus *Syritta* Le Peletier & Serville, 1828. Entomonograph Volume 15. Apollo Books, 224 pp. Bunden. Med nyckelillustrationer i färg och tydliga genitalieteckningar. ISBN 87-88757-53-6. Pris 420 DKK. Kan beställas på www.apollobooks.com.

Alla har sett den, färre har lagt märke till den och ännu färre ser att den omkring åtta mm långa *Syritta pipiens* är en blomfluga. Dess tjocka baklår är utstyrsel för att imponera på samma och motsatt kön och för att lura fiender att det är en gaddförsedd stekel.

Varför då en hel bok om *Syritta*? Svaret är Afrika – revisionen omfattar 60 arter, varav 40 arter från tropiska Afrika – en tredubbling mot tidigare. Som framgår av illustrationerna är just baklårens färg och form men också hjässans (vertex) färg och form avgörande för bestämningen. I Afrika har släktet *Syritta* utvecklats till specialiserade arter. Larverna utvecklas i förmultnande organiskt material, spillning mm och lever på mikroorganismer. Revisionen har ökat antalet beskrivna arter till det dubbla (och författarna låter framskymta att det finns fler). Allt ett exempel på fruktbart danskt-tyskt samarbete. Det baseras på det som finns i världens museer och på material som andreförfattaren själv samlat in under många år i Afrika. Av bara farten inkluderade författarna övriga i världen kända arter.

Syritta pipiens är den enda arten i släktet som finns hos oss. Den har högst sannolikt precis som husflugan *Musca domestica* (men mindre påträngande) följt människan i dess segertåg över klotet och utvecklats till att trivas nästan överallt i Palearktis och övriga världen. Själv har jag haft nöjet att egenhändigt insamla den från Neapel i söder till Umeå i norr. Den förekommer dock ända till Nordkap. Den andra europeiska arten *S. flaviventris* finns runt Medelhavet och är placerad i en systergrupp med samma namn (Stanislav Snäll´s hane från Kroatien 2003 pryder min samling).

Ett litet feltryck i rubriken väckte min undran – ”Lepeletier” ska det vara, efter Amédée Louis Michel Lepeletier de Saint Fargeau (1770-1845). Före franska revolutionen stavade nog adelssläkten sitt namn ”Le Peletier” – men det är en helt annan historia.

Revisionen har lagt grunden till vidare studier av arternas biologi och utveckling i tid och rum. Författarna slår ett slag för fortsatt forskning om tropiska Afrikas blomflugor av vilka bara 565 arter är beskrivna. Låt oss verka för att en del av detta görs av afrikanska forskare!

Och tänk att denna lilla av Linné 1758 som *Musca pipiens* beskrivna ”askungen” besökte blommor av tok i min trädgård, förvandlades till prins av Elizabeth Binkiewicz och nu pryder detta taxonomiska mästerverk som tillika kan stämma till eftertanke om vår egen arts uppkomst och framtid.

Hans Bartsch